Առաջին գնդակը դրոշակը տանողին է խփում

— Այդ ես եմ բարձրացրել եռագույնը...

1988 Թ., ՄԱՅԻՍԻ 28, ԱՆԿԱԽՈՒԹՅԱՆ ՀՐԱՊԱՐԱԿ

... Թողեք, որ ասեմ, թե մի օր-այն երեկ էր- մի կախարդիչ օր, ազատության Աստվածային փայլով ու գեղեցկությամբ զարդարուն, և արշալույսներով իր դյութական ճակատը պսակված, և իր թովիչ աչքերից կյանքի և երջանկության ցոլքերը արձակելով մեր հայրենիքի դուռը ծեծեց ու ասաց.

— Տես, ճայիր, ես եմ ահա, քո երազած Ազատությունը. տես ինչ գեղեցիկ եմ և քոնն եմ:

Բայց մենք հայ չէինք, այլ թուրքահայ, ռուսահայ, պարսկահայ, ամերիկահայ, նաև ղարաբաղցի, վանեցի, մըշեցի, երևանցի, կարնեցի և նրան՝ մեր փրկչին՝ չհասկացանք:

**Եվ ազատությունը մեր դռանը լացեց, մղկտաց ու հեռացավ:
Ահ, թե մենք միայն ՀԱՅ լինեինք այդ օրերին...
Ես աննուամենայնիվ հավատ ունեմ
Խորունկ ու ժայռի պես անսասան, որ
Նա պիտի գա վերստին, Ազատության
Այն աստվածային գեղեցկուհին:**

(ԱՎ. ԱՀԱՐՈՆՅԱՆ)